

Arrest

nr. 333 812 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 15 augustus 2023, dient op 21 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 februari 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 30 augustus 2024.

1.3. Op 24 februari 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd 25 februari 2025 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Syrisch staatsburger en Koerd. U bent geboren in het dorp Sweidiyeh in de provincie Hasaka, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek uit Syrië.

U bent niet naar school geweest en u hoedde schapen. U verliet Syrië in 2016 omdat uw vader niet wou dat u door YPG gerekruteerd zou worden. U reisde via Turkije naar Europa. U verzocht om internationale bescherming in Nederland in 2016. U kreeg een negatieve beslissing en keerde eind 2016 terug naar Syrië, naar Sweidiyeh, waar u bleef tot maart 2022. Uw vader zei dat u samen met uw broer [W.] (CGVS [...], O.V. [...]) naar Turkije moest vertrekken om niet gerekruteerd te worden door de YPG. U bleef meer dan een jaar in Istanboel, Turkije. Op 7 augustus 2023 verliet u Turkije en reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 15 augustus 2023 aankwam. Op 21 augustus 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een bevestiging van uw identiteit van een mokhtar neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de

Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO CGVS, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en (het ontbreken van) door u voorlegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Syrische nationaliteit en opgegeven identiteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit binnen de procedure om internationale bescherming. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden identiteit, herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Syrische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Syrië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Syrische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld dat u in het kader van een eerdere procedure om internationale bescherming in Nederland verklaringen aflegde die geenszins stroken met wat u voor de Belgische asielinstanties verklaarde (zie Nederlands asieldossier toegevoegd aan het administratief dossier).

In Nederland verklaarde u op 7 januari 2016 dat u Salem Ibrahim heette, Iraaks staatsburger bent, en dat u geboren bent op 2 maart 1995 in Fayda in Irak en in 1997 met uw moeder en twee broers naar Mosul verhuisde (zie Nederlands asieldossier). In het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland had u een eerste onderhoud op 9 januari 2016, een tweede onderhoud op 29 maart 2017 en een derde onderhoud op 31 maart 2017. U ontving een negatieve beslissing op 24 juli 2017 omdat er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst uit Mosul, Centraal-Irak. Uw moeder en uzelf gingen in beroep tegen jullie beslissingen. Op 13 juli 2018 werd dit beroep verworpen (zie Nederlands asieldossier).

U verklaarde in Nederland dat u samen met uw moeder, [H.S.], uw broer [H.I.], uw schoonzus [R.M.], uw neef [S.I.] en uw neef [S.I.], naar Nederland was gereisd (zie Nederlands asieldossier). Deze laatste neef, [S.I.], ofwel [W.S.], benoemt u in België als uw broer (zie dossier [...], O.V. [...]). In Nederland verklaarde u dat uw vader Dhr. [H.S.B.I.] betreft, die in 1997 asiel in Nederland heeft aangevraagd. Uw moeder, vier broers en een zus, volgens uw verklaringen, zouden in Nederland eerder of tegelijkertijd met u een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De herkomst van de door u voorgehouden meegereisde broer, [H.I.], uit Mosul werd niet geloofwaardig geacht gezien uit een taalanalyse bleek dat voornoemde persoon het overgrote gedeelte van zijn leven moet hebben doorgebracht in een gebied waar Arabisch niet gangbaar is als voertaal in het dagelijks leven. Derhalve werd ook uw afkomst uit Mosul als ongeloofwaardig geacht. Het werd als geloofwaardig geacht dat u in het bezit bent van de Iraakse nationaliteit (zie Nederlands asieldossier). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken laat u optekenen dat u vier broers hebt en één zus (zie Verklaring DVZ, vraag 19). Geconfronteerd met uw verklaringen tegenover de Nederlandse asielinstanties verklaart u dat u in Nederland hetzelfde hebt verklaard als in België en de fout misschien bij de tolk ligt (NPO CGVS, p. 19-20).

Dat u er schijnbaar geen graten in ziet om tegenover meerdere Europese asielinstanties leugenachtige verklaringen af te leggen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat er aan uw herkomst uit Syrië en uw Syrische nationaliteit geen geloof kan worden gehecht.

Uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 30 augustus 2024 wat betreft uw regio van herkomst en uw Syrische nationaliteit bevestigen bovenstaande beoordeling.

Zo legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud weinig overtuigende verklaringen af wat betreft uw verblijfsstatus in Syrië. Naar aanleiding van een volkstelling van de Syrische regering in 1962 in de provincie Hasaka, verloren ongeveer 120.000 personen, circa één vijfde van de toenmalige Koerdische populatie, de Syrische nationaliteit. Ingevolge deze volkstelling ontstonden twee categorieën van Syrische Koerdische staatlozen: de maktoumeen, personen die niet ingeschreven werden in de officiële registers van de overheid, en de ajanib, personen die wel ingeschreven werden in de officiële registers van de provincie Hasaka. Rechten en plichten wat betreft onderwijs, huwelijk, werk, eigendom, medische zorg en bewegingsvrijheid verschillen naargelang de categorie waartoe men behoort. Het al dan niet behoren tot een bepaalde categorie heeft met andere woorden een significante impact op het dagelijks leven (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

U gevraagd om uw “maktoum” status eens uit te leggen, verklaart u kortweg dat er een categorie van Syriërs is, die maktoum zijn (NPO CGVS, p. 10). Gevraagd naar verschillen tussen maktoum burgers en andere Syriërs, zegt u dat Syriërs zoals de Arabieren een identiteitskaart, paspoorten en andere papieren hebben (NPO CGVS, p. 10). Gevraagd of er nog andere verschillende zijn, zegt u vaagweg “zo’n dingen” (NPO CGVS, p. 10). Vervolgens wordt u nogmaals gevraagd naar verschillen tussen Syriërs en mensen die maktoum zijn, waarop u verklaart dat er een verschil is op vlak van leven, dat Koerden arm zijn, dat er dagelijkse problemen zijn en dat de anderen niet op dezelfde manier leven (NPO CGVS, p. 10). U verklaart dat maktoumeen Koerden hun huwelijk kunnen registreren (NPO CGVS, p. 10), wat volgens de beschikbare informatie niet het geval is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Later wordt u gevraagd of er, naast maktoumeen, nog andere Koerden in Syrië zijn die geen papieren hebben, waarop u zegt dat u de maktoum kent en de mensen die papieren hebben (NPO CGVS, p. 17). De term ajnabi bleek u al te hebben gehoord, maar volgens u zijn ajnabi buitenlanders en heeft deze term geen betrekking op een verblijfsstatus (NPO CGVS, p. 17). Wanneer u expliciet wordt gevraagd of er staatsloze Koerden in Syrië zijn die ajnabi genoemd worden, verklaart u dat u geen informatie hebt (NPO CGVS, p. 17-18). In het licht van de impact van het type verblijfsstatus op het dagelijks leven van een Syrische Koerd, weten uw uiterst beperkte verklaringen niet te overtuigen.

Daarnaast komen uw verklaringen wat betreft de gangbare voedselprijzen in Syrië niet overeen met de beschikbare informatie. U verklaart dat een kilo schapenvlees in Syrië 120 of 200 Syrische lire kostte ten tijde van uw vertrek uit Syrië (NPO CGVS, p. 9). Volgens de beschikbare informatie was de gemiddelde prijs van schapenvlees in mei 2022 12.293 Syrische lire. In maart 2022 bedroeg de gemiddelde prijs van lamsvlees 33.000 Syrische lire (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Een pak van tien eieren kostte volgens uw verklaringen bij uw vertrek 280 Syrische lire (NPO CGVS, p. 14). Volgens de beschikbare informatie kostte een krat eieren van 1800 tot 2000 gram 11.357 Syrisch lire (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u dan wel weet dat de prijzen in de laatste periode voor uw vertrek verdrievoudigd waren (NPO CGVS, p. 14), lijkt erop te wijzen dat uw kennis over de situatie in Syrië niet op werkelijke ervaringen stoelt maar ingestudeerd is.

Bovenstaand vermoeden wordt versterkt door andere uitspraken die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal doet: zo wonen er volgens u tweehonderd à driehonderd families in uw dorp die allemaal van dezelfde stam afkomstig zijn en maktoum zijn (NPO CGVS, p. 10). Wat later verklaart u dat er zeventig à tachtig huizen in een nabijgelegen dorp staan (NPO CGVS, p. 18). In het licht van uw voorgehouden analfabetisme komen deze verklaringen maar weinig doorleefd en plausibel over.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Sweidiyeh in de provincie Hasaka en daadwerkelijk over de Syrische nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Syrië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 30 augustus 2024 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en op het einde van het persoonlijk onderhoud zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de twijfels van het CGVS omtrent uw beweerde Syrische nationaliteit (NPO CGVS, p. 19-21). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u zelfs de kans geboden om ook na uw persoonlijk onderhoud uw verklaringen met betrekking tot uw Syrische nationaliteit te

wijzigen (NPO CGVS, p. 21). U gaf hier geen gevolg aan en u bleef vasthouden aan uw verklaringen wat betreft uw herkomst en uw Syrische nationaliteit (NPO CGVS, p. 20-21).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande conclusie niet positief ombuigen. Dit document betreft een kopie van een handgeschreven document die geen waarborg biedt inzake authenticiteit, waardoor aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wordt opgemerkt dat het CGVS in het dossier van [W.S.] – volgens uw verklaringen in België uw broer – eveneens overging tot het nemen van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof wordt gehecht aan zijn Syrische nationaliteit en herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3; 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal zich te baseren op de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn beschermingsverzoek ingediend in Nederland daar volgens hem rekening gehouden moet worden met de verklaringen, elementen en situatie zoals die zich voordoen tijdens zijn huidige verzoek. Hij meent dat hij in België een coherent, gedetailleerd en geloofwaardig relaas afgelegd heeft over zijn afkomst uit het Syrisch-Koerdische dorp Sweidiyah (provincie Hasaka), zijn maktoum-status en de structurele discriminatie die hij als staatloze Koerd onderging. Volgens hem kan het niet genegeerd worden dat hij ten tijde van de procedure in Nederland minderjarig (of net meerderjarig) en analfabeet was, dat hij niet juridisch werd bijgestaan en dat hij zich onder invloed van derden bevond.

Vervolgens betoogt hij dat de bewijskracht van het maktoum-document miskend wordt. Hij wijst erop dat hij een kopie van een document, “maktoum qaid”, voorgelegd heeft dat werd uitgereikt door een Syrische mokhtar en dat de bevestiging vormt van zijn identiteit als staatloze Koerd. Hij stelt dat de commissaris-generaal weliswaar erkent dat dit document wordt neergelegd, doch nalaat om enig inhoudelijk oordeel te vellen over de authenticiteit, de context of de betekenis ervan binnen het Syrisch-Koerdisch staatsburgerschapskader. Hij voegt toe dat dit stuk niet alleen een ondersteuning van zijn herkomst vormt, maar ook een cruciale aanwijzing is van zijn staatloosheid, het ontbreken van nationale bescherming en van zijn nood aan internationale bescherming.

Hij acht de beoordeling dat zijn verklaringen over de voedselprijzen, stamstructuren en geografische details onvoldoende overtuigend zijn en dat zijn relaas zou zijn ingestudeerd, niet alleen speculatief maar ook in strijd met de verplichting om zijn verklaringen te evalueren in het licht van zijn persoonlijke situatie, met name zijn analfabetisme, gebrek aan scholing en zijn rurale achtergrond als schaapherder. Hij verwijst in dit verband naar het arrest J.K. e.a. t. Zweden (nr. 59166/12) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en meent dat de lat voor bewijsvoering te hoog gelegd werd.

Vervolgens stipt hij aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op consistente wijze verklaard heeft dat hij Syrië verliet in maart 2022 omdat hij gevisieerd werd door de YPG (Volksbeschermingseenheden), die hem en zijn broer wensten te rekruteren. Hij vervolgt dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat YPG-strijders aan de woning kwamen en aankondigden te zullen terugkeren. Zijn vader, uit vrees voor gedwongen rekrutering, heeft dan beslist dat hij samen met zijn broer het land diende te verlaten. Hij verwijt de commissaris-generaal niet inhoudelijk in te gaan op deze persoonlijke verklaringen over die rekrutering en geen beoordeling te maken van de ernst, actualiteit en persoonlijke aard ervan. De verplichting in hoofde van het CGVS om elke aanvraag te toetsen aan artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt volgens hem alsoz miskend. Hij wijst erop dat uit verschillende bronnen blijkt dat YPG een reële machtsfactor is in het noorden van Syrië en regelmatig gedwongen rekruteren in de regio Hasaka. Hieruit blijkt volgens hem dat die dreiging actueel en systematisch is zeker voor jonge mannen die niet over papieren beschikken of tot de maktoum-populatie behoren.

Verzoeker voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal een meer diepgaand herkomstonderzoek had moeten voeren en meer gerichte en geografisch verankerde vragen had moeten stellen, eventueel een taalanalyse opstarten en het gehoor had moeten uitbreiden in tijd of te verdagen teneinde duidelijkheid te verkrijgen over zijn herkomstregio en culturele achtergrond gelet op de twijfels die sinds het begin bestonden aangaande zijn herkomst. Door dit na te laten en zich tevreden te stellen met een standaardinterview van net geen drie uur, heeft het CGVS volgens hem niet voldaan aan de onderzoeksplicht. Hij verwijst in dit verband naar het arrest M.M. t. Ierland (C-277/11) van het Europees Hof van Justitie dat oordeelde dat asielinstanties niet louter passief mogen beoordelen, maar actief moeten nagaan of de verzoeker internationale bescherming behoeft, waarbij zij alle relevante elementen actief moeten onderzoeken en in onderlinge samenhang moeten beoordelen.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoeker verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en vreest bij terugkeer naar zijn herkomstland gerekruteerd te worden door de YPG.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

I) De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers herkomst uit Syrië en aan zijn Syrische nationaliteit omdat:

i) hij in het kader van een eerdere procedure om internationale bescherming in Nederland verklaringen aflegde die geenszins stroken met wat hij voor de Belgische asielinstanties verklaart;

ii) zijn verklaringen over zijn regio van herkomst en zijn Syrische nationaliteit bovenstaande bevestigen daar (a) hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud weinig overtuigende verklaringen aflegt wat betreft zijn verblijfsstatus in Syrië en zijn uiterst beperkte verklaringen in het licht van de impact van het type verblijfsstatus op het dagelijks leven van een Syrische Koerd niet weten te overtuigen; (b) zijn verklaringen wat betreft de gangbare voedselprijzen in Syrië niet overeenkomen met de beschikbare informatie; (c) verzoekers verklaringen over het aantal families afkomstig van dezelfde stam in het licht van zijn voorgehouden analfabetisme maar weinig doorleefd en plausibel overkomen;

II) Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit en nationaliteit van Syrië hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan de door verzoeker aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is;

III) Het door verzoeker neergelegde document kan bovenstaande conclusie niet positief ombuigen omdat dit document een kopie van een handgeschreven document betreft die geen waarborg biedt inzake authenticiteit, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

4.3.3. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU *“verplichtingen van verzoeker”*, houdt in dat hij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het verzoeker dus vooreerst toekomt de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70), in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen in zijn verzoekschrift waar hij het heeft over een meer diepgaand herkomstonderzoek en een taalanalyse.

Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over onder meer zijn nationaliteit en identiteit zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie vóór zijn komst naar België.

4.3.4. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Sweidiyeh in de provincie Hasaka en daadwerkelijk de Syrische nationaliteit te hebben. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de concrete problemen die hij daar stelt te hebben ondervonden.

4.3.4.1. De vaststelling dat verzoekers verklaringen afgelegd bij de Belgische autoriteiten niet overeenkomen met zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn beschermingsverzoek ingediend in Nederland plaatst de geloofwaardigheid van zijn vermeende Syrische nationaliteit en herkomst reeds ten stelligste op de helling. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband op goede gronden wat volgt: *“Vooreerst dient vastgesteld dat u in het kader van een eerdere procedure om internationale bescherming in Nederland verklaringen aflegde die geenszins stroken met wat u voor de Belgische asielinstanties verklaarde (zie Nederlands asioldossier toegevoegd aan het administratief dossier).*

In Nederland verklaarde u op 7 januari 2016 dat u Salem Ibrahim heette, Iraaks staatsburger bent, en dat u geboren bent op 2 maart 1995 in Fayda in Irak en in 1997 met uw moeder en twee broers naar Mosul verhuisde (zie Nederlands asioldossier). In het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland had u een eerste onderhoud op 9 januari 2016, een tweede onderhoud op 29 maart 2017 en een derde onderhoud op 31 maart 2017. U ontving een negatieve beslissing op 24 juli 2017 omdat er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst uit Mosul, Centraal-Irak. Uw moeder en uzelf gingen in beroep tegen jullie beslissingen. Op 13 juli 2018 werd dit beroep verworpen (zie Nederlands asioldossier).

U verklaarde in Nederland dat u samen met uw moeder, [H.S.], uw broer [H.I.], uw schoonzus [R.M.], uw neef [S.I.] en uw neef [S.I.], naar Nederland was gereisd (zie Nederlands asioldossier). Deze laatste neef, [S.I.], ofwel [W.S.], benoemt u in België als uw broer (zie dossier [...], O.V. [...]). In Nederland verklaarde u dat uw vader Dhr. [H.S.B.I.] betreft, die in 1997 asiel in Nederland heeft aangevraagd. Uw moeder, vier broers en een zus, volgens uw verklaringen, zouden in Nederland eerder of tegelijkertijd met u een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De herkomst van de door u voorgehouden meegereisde broer, [H.I.], uit Mosul werd niet geloofwaardig geacht gezien uit een taalanalyse bleek dat voornoemde persoon het overgrote gedeelte van zijn leven moet hebben doorgebracht in een gebied waar Arabisch niet gangbaar is als voertaal in het dagelijks leven. Derhalve werd ook uw afkomst uit Mosul als ongeloofwaardig geacht. Het werd als geloofwaardig geacht dat u in het bezit bent van de Iraakse nationaliteit (zie Nederlands asioldossier). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken laat u optekenen dat u vier broers hebt en één zus (zie Verklaring DVZ, vraag 19). Geconfronteerd met uw verklaringen tegenover de Nederlandse asielinstanties verklaart u dat u in Nederland hetzelfde hebt verklaard als in België en de fout misschien bij de tolk ligt (NPO CGVS, p. 19-20).

Dat u er schijnbaar geen graten in ziet om tegenover meerdere Europese asielinstanties leugenachtige verklaringen af te leggen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat er aan uw herkomst uit Syrië en uw Syrische nationaliteit geen geloof kan worden gehecht.”

Voorgaande motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier dat het Nederlands asioldossier bevat (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1), worden onbesproken gelaten in het verzoekschrift en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker meent louter dat de commissaris-generaal zich niet mocht

beroepen op de verklaringen die hij heeft afgelegd in Nederland omwille van de *ex-nunc* bevoegdheid, maar kan hierin niet gevolgd worden.

Het is immers niet verboden dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen, afgelegd in het kader van beide procedures, te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers "*specifieke informatie*" conform artikel 48/6, § 4, c), van de Vreemdelingenwet. Voorts heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure een verklaring betreffende vragen om inlichtingen ondertekend heeft waarin hij de Belgische autoriteiten de toelating geeft om inlichtingen in te winnen in andere landen en vooral na te gaan of hij al dan niet aldaar reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende en om, indien zulks het geval is, zijn originele identiteits- en reisdocumenten en originele aktes van burgerlijke stand alsmede de inhoud van documenten, verhoorverslagen en eventuele beslissing(en) van zijn aanvraag te laten overmaken (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring betreffende vragen om inlichtingen, 25.08.2023). De commissaris-generaal nam aldus terecht de verklaringen die verzoeker in Nederland heeft afgelegd in overweging. Door deze te vergelijken met de verklaringen die hij aflegde in België, hield de commissaris-generaal bijgevolg ook wel degelijk rekening met de verklaringen afgelegd in België. Bovendien heeft de commissaris-generaal haar beslissing niet louter gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in Nederland en België, maar ook op andere overwegingen (zie *supra* en *infra*). Dat hij ten tijde van de procedure in Nederland niet juridisch werd bijgestaan en dat hij zich onder invloed van derden bevond, betreffen loutere blote beweringen zonder dat hij deze op enige manier onderbouwt. Waar hij er nog op wijst dat hij ten tijde van zijn beschermingsverzoek in Nederland nog maar net meerderjarig was en dat hij analfabeet was, laat hij na te concretiseren op welke wijze die omstandigheden tot gevolg hebben gehad dat hij zijn asielprocedure aldaar niet op gedegen wijze zou hebben kunnen doorlopen. Niet alleen blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij tijdens zijn interview alles goed heeft begrepen, daarnaast blijkt ook dat hij wel degelijk bijgestaan werd door een raadsman in het kader van zijn beroepsprocedure in Nederland (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1) waardoor zijn kritiek, dat met zijn verklaringen in Nederland geen rekening mag worden gehouden, niet dienstig is. Bovendien kan verzoeker onderhavig beroep niet aanwenden als een beroep inzake de procedure tot het bekomen van internationale bescherming die hij in Nederland doorliep.

Voorts werd verzoeker bevraagd over de procedure die hij in Nederland heeft doorlopen en gaf hij te kennen er hetzelfde verklaard te hebben over zijn identiteit. Ermee geconfronteerd dat hij in Nederland verklaard had de Iraakse nationaliteit te hebben, stelt hij dat er een Afghaanse tolk was en dat de informatie die de *protection officer* in zijn bezit had niet correct is (NPO, p. 19). Nochtans blijkt uit de informatie uit het administratief dossier dat er tijdens zijn verhoor in Nederland een tolk Koerdisch aanwezig was (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1). Verzoekers kritiek mist aldus iedere grond.

4.3.4.2. Waar hij vervolgens de mening is toegedaan dat hij in België een coherent, gedetailleerd en geloofwaardig relaas afgelegd heeft over zijn afkomst uit het Syrisch-Koerdische dorp Sweidiyeh (provincie Hasaka), zijn maktoum-status en de structurele discriminatie die hij als staatloze Koerd onderging, kan hij evenmin gevolgd worden. De commissaris-generaal stelt immers op goede gronden vast dat hij weinig overtuigende verklaringen aflegt over zijn verblijfsstatus in Syrië terwijl dit wel degelijk verwacht kan worden in het licht van de impact van het type verblijfsstatus op het dagelijks leven van een Syrische Koerd.

Uit de landeninformatie blijkt dat de Syrische regering in 1962 een census, volkstelling, uitvoerde in de noordoostelijke provincie al-Hasakah, waarbij ongeveer 120.000 personen, circa één vijfde van de toenmalige Koerdische populatie, de Syrische nationaliteit verloor. Voormelde volkstelling vond plaats onder het voorwendsel van illegale Koerdische immigratie vanuit Turkije. Ingevolge de volkstelling ontstonden er twee categorieën van Syrische Koerdische staatlozen, de *ajanib* die werden ingeschreven in de officiële registers en de *maktumeen*, wat 'verborgen' betekent in het Arabisch. De *maktumeen* werden niet ingeschreven in de officiële registers van de overheid, ze werden niet officieel geteld bij de volstelling in 1962 of hun geboorte werd niet officieel geregistreerd. Om die reden wordt in de Syrisch-Koerdische context *maktum* ook vertaald als 'ongeregistreerd'. Hoewel de grote meerderheid van de *ajanib* en *matkumeen* Koerden waren, was er ook nog een kleine groep Arabische staatlozen en waren er ook nog enkele christenen. Bij de *anajib* bestaat de verblijfsdocumentatie uit een rode/oranje kaart die vermeldt dat de drager ervan een vreemdeling is, terwijl de *maktumeen* niet over verblijfsdocumenten beschikken die uitgaan van de centrale overheid en hun enige relevante documentatie de 'identiteitsbevestiging' is, opgesteld door een *mokthar*, de lokale burgemeester. De *maktumeen* hebben minder rechten dan de *ajanib* en leiden een 'gemarginaliseerd bestaan'. Verder blijken er heel wat verschillen te bestaan inzake de rechten en plichten van *ajanib* enerzijds en *maktumeen* anderzijds op vlak van onderwijs, werk, eigendom, medische zorg en huwelijk. Zo is het onder meer voor *maktumeen* verboden een rijbewijs te halen, een aantal vrije beroepen uit te oefenen, om secundair onderwijs te volgen en kan een mannelijke staatsburger een huwelijk met een *Maktuma* niet registreren. Daarnaast is het voor *Maktum*-ouders erg moeilijk om een geboortecertificaat te bekomen. Ze hebben ook geen recht op een paspoort en een legale uitreis en ook reizen binnen Syrië wordt omschreven als niet evident. (AD CGVS, landeninformatie COI Syrië, De Koerdische staatlozen, 29 november 2014, p. 7 – 14). Uit voorgaande blijkt dat het al dan niet behoren tot een bepaalde categorie een significante impact heeft op het dagelijkse leven, waardoor het van verzoeker redelijkerwijze verwacht mag

worden hieromtrent doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen, waartoe hij echter niet in staat bleek.

Gevraagd wat dat wil zeggen om maktoum te zijn, stelt verzoeker 'dat is het volk', die geen paspoort of identiteitskaart heeft. Verzoeker weet niet of zijn familie over een nationaliteit beschikt (NPO, p. 6), wat een opmerkelijke onwetendheid betreft in het licht van de algemene situatie van maktoumen zoals blijkt uit de landeninformatie. Gevraagd om de bevolkingsgroepen te noemen, geeft hij aan dat er Arabieren, Koerden en Armeniërs zijn, maar maakt hij geen melding van ajanib (NPO, p. 6). Meer naar het einde van het persoonlijk onderhoud toe vraagt de *protection officer* verzoeker of hij de term ajanib kent, waarop hij stelt het gehoord te hebben en het 'buitenlander' betekent (NPO, p. 17). Meer specifiek gevraagd of er Koerden in Syrië zijn die geen papieren hebben die gekend staat onder de naam ajanib, stelt hij geen informatie te hebben (NPO, p. 17-18). Op de vraag of het voor hem mogelijk was om naar school te gaan, geeft hij aan dat er twee scholen waren en dat de reden waarom hij niet naar school kon gaan, te wijten was aan het familiale klimaat omdat zijn moeder ziek was en hij werkte maar dat drie van zijn broers en zussen wel naar school zijn gegaan (NPO, p. 8). Dat er moeilijkheden waren voor wat betreft de toegang tot onderwijs omwille van de bevolkingscategorie waarin zij werden ingedeeld, vindt geen enkele weerslag in zijn verklaringen. Meer specifiek gevraagd naar de verschillen tussen maktoum en andere Syriërs, kwam verzoeker niet verder dan erop te wijzen dat er een verschil is op vlak van leven, dat Koerden arm zijn en er dagelijkse problemen zijn omdat ze niet op dezelfde manier leven (NPO, p. 10). Ook in strijd met de algemene landeninformatie stelt verzoeker zonder meer dat een maktoum een huwelijk kon registreren (*ibid.*) en dat het voor hem mogelijk was om te reizen binnen Syrië (NPO, p. 11).

4.3.4.3. Met betrekking tot het enige door verzoeker neergelegde document, waarover hij in zijn verzoekschrift stelt dat het niet alleen een ondersteuning is van zijn herkomst, maar ook een cruciale aanwijzing is van zijn staatloosheid, het ontbreken van nationale bescherming en van zijn nood aan internationale bescherming, blijkt wat volgt.

Verzoeker legt na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, met name op 20 december 2024, een stuk neer dat volgens hem de bevestiging vormt van zijn identiteit, opgesteld door een Mokthar op 8 januari 2017 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Verzoekers beperkte verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud, vinden echter geen steun in de landeninformatie. Zo verklaart hij dat hij zich met dat document kon begeven langs de checkpoints, terwijl het niet meer dan een informeel document is waaruit geen rechten kunnen geput worden (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus Syrië, De Koerdische staatlozen, p. 10-11). Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat staatlozen, indien ze onderweg gecontroleerd werden door politie of veiligheidsdiensten, riskeerden lastiggevallen te worden (*ibid.*, p. 14), maar maakt verzoeker hiervan geen melding.

Verder licht hij hieromtrent toe dat dit het enige document is in zijn bezit, dat het zich nog in Istanboel bevindt en dat zijn smokkelaar dat document had afgenomen en niet weet of hij het document nog heeft of heeft vernietigd (NPO, p. 4-5). Hoe verzoeker dan in bezit is gekomen van dit document en het uiteindelijk kon neerleggen op 20 december 2024 wordt niet toegelicht.

Voorts komt de inhoud ervan niet overeen met zijn verklaringen. Het document dateert van 8 januari 2017, maar verzoeker verklaart dat hij dat document sinds tien à elf jaar in zijn bezit heeft (NPO, p. 5).

Tot slot betreft het louter een kopie van een handgeschreven document, waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Het kan door eender wie in eender welke omstandigheden zijn opgesteld en daar het een kopie betreft kan het via eenvoudig knip- en plakwerk gefabriceerd zijn. Gelet op het geheel van voorgaande kan aan het document geen bewijswaarde worden toegekend.

Voorgaande vaststellingen zijn reeds afdoende om te besluiten dat verzoeker zijn Syrische nationaliteit en herkomst hoegenaamd niet aannemelijk maakt.

4.3.4.4. Verzoekers overige verklaringen bevestigen voormelde ongeloofwaardigheid nog verder. Zo komen zijn verklaringen over de gangbare voedselprijzen in Syrië niet overeen met de beschikbare landeninformatie (AD CGVS, landeninformatie, stuk 6, informatie voedselprijzen februari 2022) daar volgens verzoeker een kilo schapenvlees in Syrië 120 of 200 Syrische lire kostte ten tijde van zijn vertrek (NPO, p. 9), terwijl de beschikbare informatie aantoont dat de gemiddelde prijs van schapenvlees in Mei 2022, maar liefst tien keer hoger lag, namelijk rond de 12.293 lire. Een pak van tien eieren kostte volgens verzoeker bij zijn vertrek 280 Syrische lire (NPO, p. 14), terwijl de landeninformatie melding maakt van maar liefst 11.3657 Syrische lire. Indien verzoeker werkelijk niet zou weten wat de prijzen waren omwille van zijn analfabetisme zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, mag van hem redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit dan meedeelt op het moment dat de *protection officer* hem hierover vragen stelt. Zijn betoog vormt niet meer dan een *post factum* blote bewering, die geen vergoelijking vormt voor de enorme discrepantie met de werkelijke prijzen zoals die blijken uit de landeninformatie. Waar hij stelt dat er geen rekening gehouden wordt met zijn profiel als schaapherder en rurale achtergrond, kan juist verwacht worden enige kennis te hebben van wat de vleesprijzen waren. In ieder geval heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet aangegeven dat hij op bepaalde vragen niet kon antwoorden omwille van zijn profiel, minstens kan dit niet blijken uit de aard van zijn antwoorden. Zijn opgeworpen analfabetisme, gebrek aan scholing en rurale achtergrond staan als

verantwoording voor zijn gebrekkige verklaringen, vallen moeilijk te rijmen met zijn verklaring dat er tweehonderd à driehonderd families in zijn dorp wonen en dat er een zeventig à tachtig huizen in een nabijgelegen dorp staan (NPO, p. 10 en 18). Verzoeker weet aldus niet te overtuigen voor wat betreft zijn regio van herkomst, zoals op gedegen wijze toegelicht in de bestreden beslissing en slaagt er niet in die motieven en voorgaande vaststellingen te ontkrachten. Dat hij op bepaalde vragen wel een antwoord kon bieden zoals hij benadrukt in zijn verzoekschrift, doet aan de vaststelling dat zijn verklaringen over het dagdagelijks leven allerminst afdoende concreet en doorleefd overkomen, hoegenaamd geen afbreuk. Door louter te stellen dat hij wel degelijk voldoende informatie heeft kunnen geven, laat hij de concrete motieven in dit verband, die pertinent en draagkrachtig zijn, onverlet.

4.3.4.5. Nu aan verzoekers Syrische nationaliteit en herkomst geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin geloof gehecht worden aan zijn aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Verzoekers betoog aangaande zijn vermeende problemen, met name zijn vrees om gerekruteerd te worden door de YPG (Volksbeschermingseenheden), is dan ook niet dienstig en doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

4.3.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende Syrische nationaliteit, waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan de concrete problemen die hij daar stelt te hebben ondervonden. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de Syrische nationaliteit bezit, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar. Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de nationaliteit van verzoeker. Er kan hier enkel uit afgeleid worden dat verzoeker zelf meent dat hij afkomstig is van een land waar geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO